

ביאורים נפלאים בפסוקי המגילה הקדושים, ע"פ הספה"ק לקוטי הלכות

ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהודו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה [א, א]:

כל סיפור המגילה הקדושה סובב על ענין זה, שמספרת תוקף הנס איך התגברה מלכות הרשעה שהוא בחינת גאות שהוא בחינת ע"ז ורצה לכלות את ישראל ח"ו. כי עיקר כל הצרות וכל הגלויות הם על ידי הגאות שהוא היפך התורה, שאין אדם זוכה לה כי אם ע"י ענוה כנ"ל. וזהו: 'ויהי בימי אחשורוש' היינו מלכות הרשעה בחינת גאות. וזהו משארז"ל 'אחיו של ראש וכן גילו של ראש', היינו שכל אותם שכרוכים אחר מלכות הרשעה ונלכדים בגאות הם בבחינת אחיו של ראש וכן גילו של ראש. 'ראש' - זה בחינת גאות והתנשאות, בחינת 'על כן ירים ראש', שזהו בחינת 'ראשית גוים עמלק', שהוא זוהמת הנחש, שמכניס גאות באדם שהוא בחינת ראש והתנשאות. וכל אחד כפי שנלכד בגאות הוא בחינת 'אחיו של ראש, וכן גילו של ראש' שהוא ראש דסט"א בחינת שורש מדת הגאות דס"א שמשם מקבל גאותו. וזהו: 'הוא אחשורוש המולך מהודו ועד כוש'. שמדת הגאות הרעה מתלבש בכל אדם מגדול ועד קטן כנראה בחוש שאפי' הקטנים והנבזים יש להם גאות. וזהו 'המולך מהודו ועד כוש', 'הודו' - זה בחינת הגדולים והחשובים, בחינת הוד והדר ותפארת, 'כוש' - זה בחינת הנבזים והמכוערים במעשיהם כמו כוש שהוא שחור בתכלית השחורות, כ"ש 'היהפוך כושי עורו', היינו שמלכות אחשורוש בחינת ראשית וגאות הוא מולך ומתלבש מגדול ועד קטן בהמפוארים והנבזים, ומשם באים כל הצרות והיגונות והמכאובים שלהם. וזהו: 'ויהי בימי אחשורוש' - כל מקום שנאמר 'ויהי בימי' אינו אלא צרה. כי כל הצרות והיגונות הם ע"י הגאות שכל אחד רוצה להתנשאות ולהנהיג ביתו למעלה ממדרגתו בדרך עושר וכבוד וכו', כאלו כל העולם שלהם וכאלו יחיו לנצח. וזהו כל מקום שנאמר ויהי בימי הוא צרה, 'והיה ביום' הוא שמחה כמו שכתוב במדרש באריכות. כי הגאות הוא בבחינת ריבוי שמתגאה בעולם כאלו רבים ימיו... וזה בחינת 'שבע ועשרים ומאה מדינה'. כי רז"ל דרשו שהם כנגד מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שחיתה שרה. היינו, כי שרה היא בחינת מלכות דקדושה, בחינת ששרה על כל העולם כולו, שעיקרה ענוה בחינת במקום גדולתו וכו'. וזהו בחינת 'מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים'. זה בחינת גדולים וקטנים ובינונים... ואחשורוש שהוא בחינת מלכות הרשעה, בחינת גאות, הוא ההפך מזה שמולך מעצמו כשדרז"ל על שבע ועשרים מדינה שיש לו גאות והתנשאות בכל הבחינות, בבחינות גדולים ובינונים וקטנים שהם בחינת מאה ועשרים ושבע וכו"ל. וזהו: 'בשנת שלוש למלכו' כנגד ג' בחינות שמתגאים בהם שהם חכמה גבורה ועשירות וכו'. וזהו: 'בהראותו את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו, ימים רבים' וכו'. כי עיקר הגאות והתנשאות הוא בעשירות כנ"ל, שמלכות הרשעה בחינת גאות, מראית לכל אדם בימי חיי הבלו את עושר כבוד מלכותו וכו' כמה עושר וכבוד יש לו, כלי כסף וכלי זהב ותכשיטין וכלים מכלים שונים כמו שכתוב שם: 'חור כרפס ותכלת אחוז וכו' מטות זהב וכסף על רצפת בהט' וכו', שכל זה הוא בחינת כל מיני עשירות וכלים נפלאים ואבנים טובות ותכשיטין וזהב וכסף ומיני בגדים יקרים שרואה האדם בימי חיי הבלו שכל זה נמשך מה שהסטרא אחרא בחינת מלכות הרשעה מראה לו בכל פעם בחינת 'בהראותו את עושרו' וכו', כדי שיהיה נמשך אחריה כדי שיאבד את עולמו על ידי זה חס ושלום. (הלכות ערלה ה"ה):

והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור [ט, כח]

כי השם יתברך ברחמיו המרובים חשב מרחוק להטיב אחריתנו. כי השם יתברך צופה ומביט עד סוף כל הדורות, וראה שבדורות הללו, בעקבות משיחא, בסוף הגלות קודם שנשוב לירושלים ויהיה גאולה נצחית, וקודם לזה בוודאי תתגבר הסטרא אחרא מאד ותהיה מקודם הירידה גדולה מאד מאד. על כן הטיב עמנו מקודם, ונתן לנו את ימי הפורים האלה על ידי מרדכי ואסתר, כדי שיאיר עלינו בכל שנה ושנה בחינת הארה הגדולה והעצומה של מרדכי שהיא הארה גדולה מאד מאד, שעל ידי הארה הגדולה הזאת יכולין להפוך כל הירידות לעליות, וכמובא בכתבים שהארה של מרדכי מאיר עד סוף העשייה, והארה זו של פורים אין נמצא בשום זמן וכו', ואז נתהפכין כל הירידות לעליות כי היא תכלית העלייה. וזה בחינת 'והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור'. 'נזכרים ונעשים' זה בחינת נשמע ונעשה; נזכרים זה בחינת נשמע, כי זכרון תליא בליבא כמובא, ותמן תליא שמיעה. כי שמיעה בליבא תליא כמובא במקום אחר. וזהו 'והימים האלה נזכרים ונעשים', כי אז בימים האלה זוכין לקבלת התורה בחינת 'קיימו וקבלו' וכו' כנ"ל, שהוא בחינת 'נזכרים ונעשים' בחינת נשמע ונעשה וכו' כנ"ל. וזהו 'בכל דור ודור', היינו כי זה הדבר נעשה בכל דור ודור בכל עת שצריכין להמשיך השגת התורה מנשמע לנעשה, שזהו בעצמו בחינת בכל דור ודור דהיינו מאב לבן מדור לדור שזהו בחינת 'מלחמה לה' בעמלק מדור דור'. ואז בפורים זוכין להשגת נשמע ונעשה שהם אב וכן בחינת דור ודור כנ"ל, ואז זוכין שנתהפכין כל הירידות לעליות. (הלכות ערובי תחומין ה"ד):

דברי שלום ואמת [ט, ל]:

כי עיקר השלום הוא שלום של אמת, לא שלום של רשעים, שהם ההפך מדעת האמיתית, שעליהם נאמר 'אין שלום אמר ה' לרשעים', אבל מרדכי ממשיך דעת אמיתית בעולם, שהוא בחינת 'דברי שלום ואמת', בחינת: 'ודובר שלום לכל זרעו'. (הלכות שותפים בקרקע ה"ה):

והמלך קם בתמוהו [ז, ז]:

כי השם יתברך ברחמיו מסבב סיבות נפלאות באופן שיתגרה בהשונא הרודף הכעסן, יתגרה בו בעל כעס וחמה גדולה ממנו, עד שדייקא ע"י הכעס והחמה יפול מפלה בלי תקומה. כמו שראינו אז, שכל התגברות המן ימח שמו היה על ידי הכעס והחמה, מה עשה השם יתברך?! סיבב סיבות נפלאותיו, עד שהביא את אחשורוש בכעס עצום עליו, כמו שכתוב: 'והמלך קם בחמתו', וכו', ועל ידי זה דייקא כלתה אליו הרעה ותלו אותו על העץ אשר הכין למרדכי. (הלכות פורים ה"ו):

לקחה מרדכי לו לבת [ב, ז]:

מרדכי ואסתר הם בחינת ראש בית; מרדכי הוא בחינת 'ראש', כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מרדכי מן התורה מניין? שנאמר: 'מר דרור' ותרגומו: 'מרי דכיא'; וזה בחינת ראש, כמו שכתוב שם 'ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור' וכו', שהוא בחינת מרדכי כנ"ל. ואסתר היא בחינת 'בית', כמו שכתוב 'לקחה מרדכי לו לבת', ודרשו חז"ל: 'אל תקרי לבת, אלא לבית'. כי אסתר היא בחינת הבית-המקדש שהיא בחינת מלכות כידוע, כמו שכתוב 'מקדש ה' כוננו ידיך', ימלוך לעולם ועד', נמצא שהבית המקדש הוא בחינת מלכות, בחינת שם אד', כמובא. וזהו בחינת אסתר, שהיא גם כן בחינת מלכות, כמו שכתוב: 'ותלבש אסתר מלכות'. (הלכות מתנה ומתנת שכיב מרע ה"ג):

והאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עין גבה חמישים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו [ה, יד]:

וע"כ המן ימ"ש שניק משער החמישים של הטומאה, רצה להתגבר להעלות את מרדכי על העץ שגבוה חמישים אמה ולתלותו עליו, היינו שהקליפה והס"א שכנגד הקדושה רצה להעלות את הצדיק עד שער החמישים של הבינה, ולהכניסו שם בעיון דק ונעלם מאד עד שיפול בספיקות ולא ידע בעצמו איך להתנהג. וזהו בחינת 'תליה', כמו מי שתולה בספק, כי אלו הספיקות הם עיקר הבחירה של הצדיקים הגדולים בחינת משה שהוא בחינת מרדכי. והמן בעוצם התגברותו בקליפה רצה להשליכו משם כי רצה לעקם את לבו ולהטעותו עד שיפול על ידי זה לגמרי ח"ו. (הלכות העושה שליח לגבות חובו ה"ג):

ויישט המלך לאסתר את-שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט [ה, א]:

זה סוד ההארה וההתקרבות מה' יתברך שמגיע לפעמים לאדם הנמוך מאד, שאע"פ כן ה' יתברך שולח לו התקרבות מרחוק, בסוד הושטת שרביט הזהב, שנמשך בנס אמות הרבה כמו שדרשו רבותינו ז"ל. וזה בחינת סוד הושטת שרביט הזהב, כי שרביט הוא בחינת שבט מלכות שהוא בחנת 'דינים בחינת מורא מלכות. אבל הוא שרביט של זהב, כי ידוע שזהב הוא שורש הדינים שהם גבוהים מאד, והם יקרים מכסף שהוא חסד גדול היינו שבהשורש עליון הדין יקר מחסד. כי הדין והיראה הוא חסד נפלא ועל ידו דייקא נמתקין כל הדינים בבחינת המתקת הדינים בשרשן. (הלכות בכור בהמה טהורה ה"ד):

